

ANATOMIE MOTÝLA

Když jsem doktora poprvé potkal, obdivoval jsem jeho zápal a nadšení pro svoji práci.

Doktor byl lepidopterolog. Tak se nazývá někdo, kdo studuje motýly.

Vyprávěl mi, jak se kvůli nim dostal do těch nejpodivnějších trablí.

Jednou, když mu bylo asi sedm, následoval motýla Hnědáška, ten ho prý v té době fascinoval nejvíce. Slepě ho následoval kamkoli motýl letěl, pokřikoval na něj: „Počkej! Počkej! Chci znát tvé tajemství!“

S jeho následováním se nedopatřením dostal na střechu skleníku, který měli hned vedle kuchyňského okna.

Sedmiletý doktor naprosto okouzlený motýlem ani nevnímal, že se blíží k okraji. No a řekněme, že to léto doktor strávil s oběma rukama v sádře. To ho ale nezastavilo, aby za nimi neběhal a neptal se na jejich tajemství.

Podobných historek má doktor spousty.

Ah, kde jsou mé mravy. Vyprávím vám tady historky a ani jsem sebe a doktora nepředstavil.

O kom tady mluvím je skvělý muž, doktor Patrik Orina.

Jak jsem již zmínil, mistr v oboru. A já jsem Eduard Miček, student a praktik u doktora Orina.

Nikdy jsem nebyl tak hrdý, jako když jsem se dozvěděl, že mě doktor přijal k sobě. S maminkou jsme oslavovali do rána.

Dostal jsem to privilegium studovat pod ním a být u něj praktikantem.

Doktor pracoval ve své vile, kde také byla jeho pracovna, spolu s obrovským skleníkem, kde měl své největší miláčky - motýly.

V dolním patře se nacházela jeho laboratoř, ze které měl přímý a také jediný vchod do skleníku.

V něm choval snad všechny druhy motýlů, o kterých jste slyšeli i neslyšeli.

Ze začátku jsem doktorovi dělal pouze kávu, dva cukry bez mléka.

Pak jsem mu mohl začít pomáhat s papíry.

Tři cukry bez mléka.

Jak doktorův výzkum rostl a postupoval, doktor, se rozhodl, že mě bude potřebovat více.

Čtyři cukry bez mléka.

Dokonce jsem se k němu i nastěhoval. Doktor tvrdil, že mě již bude potřebovat nejen ve dne, ale i v noci. Jelikož se motýli dělí na denní a noční dávalo to perfektní smysl.

Stále jsem mu nosil kávu. Pět kostek cukru bez mléka. Krom toho jsem se již konečně mohl podílet na výzkumu a chodil s ním do laborky.

Po pár týdnech mě dokonce pustil s ním i do skleníku.

Pokaždé, když jsem do něj vstoupil, byl jsem jako u vytržení. Ta ohromující krása nespočtu poletujících kouzelných stvoření mě nikdy nepřestávala udivovat. Nikdy jsem neviděl tolik druhů motýlů. Opravdu mi to dalo pocit, že naše práce má smysl a hloubku. Dalo mi to rozměry, o kterých jsem nikdy ani nesnil.

Šest kostek cukru bez mléka.

Čím více jsme postupovali v naší práci, tím víc posedlý se jí doktor zdál být. Nečekal jsem, že by bylo možné, aby to šlo ještě víc, ale doktor mě nikdy nepřestával udivovat stejně, jako nepřestával udivovat svět lepidopterologie. O doktorovi se v branži normálně říkalo, že je posedlý a trochu šílený. Ale neříká se, že ti nejlepší, nejúspěšnější lidé jsou ti posedlí?

Sedm kostek bez mléka.

Projekt je přísně tajný.

Je jen pár vyvolených, kteří o něm vědí, a byl to jeden z důvodů, proč jsme na něm pracovali jen já a doktor.

Veřejnost k němu měla naprostý zákaz a i sponzorům byl přístup

omezen. Museli jsme všichni podepsat souhlas naprosté a přísné mlčenlivosti.

Všichni jsme ho také podepsali. Až na jednoho. Patřil ke sponzorům, pan Vodička. Chtěl vidět na vlastní oči do čeho investuje. Tak ho doktor vzal do skleníku.

Ale se současnými okolnostmi na tom moc nesejde, kdo se o projektu dozví. Prozradím vám, na čem jsme pracovali.

Jsem si vědom, že bych neměl, a do kolika problémů nás to všechny může dostat, ale ať všechno táhne k čertu.

Osm kostek bez mléka.

Musím vám to říct.

Projekt jmenuje *Anatomie motýla*.

Zabýváme se v něm, jak anatomii, tak genetickou strukturou motýlů.

Jak bychom my, jakožto lidstvo, mohli využít jejich fenomenální zrak, neuvěřitelné evoluční schopnosti a podobné věci.

Ze začátku projekt postupoval skvěle.

Já i doktor jsme do něj byli zapálení a vydávali ze sebe to nejlepší.

Doktor mi dokonce natolik začínal věřit, že mě občas nechával starat se o jeho miláčky, motýly.

Říkával: „Ve světě bez motýlů může všechno táhnout do pekel a celé lidstvo taky. Proto musíme poznat jejich tajemství.“

Lidstvo potřebuje motýli. Nejen motýli, jakožto živá neuvěřitelná stvoření, ale i motýli, jako symbol obnovy a důkaz, že i ti nejmenší jsou schopní hýbat světem. Tak vznikl kupříkladu efekt motýlích křídel.

Devět kostek bez mléka.

Jak ale šel čas a doktor se ponořoval do projektu hlouběji a hlouběji, tak tím i více a více odmítal moji pomoc.

I když jsem se snažil, doktor odmítal moji pomoc. Začínal jsem mít pocit, že čím víc se snažím, tím víc mě odmítá a odstrkuje

mě. Samozřejmě, že mě to mrzelo, ale co jsem mohl dělat?

Doktor má vždycky pravdu, alespoň tomu tak bylo.

Poslední měsíce projektu jsem mu už mohl jen nosit kafe, starat se o vilu a psát záznamy jako je tento. Do skleníku jsem měl přísný zákaz, pokud bych ho porušil, hrozil mi vyhazov z práce.

Deset kostek bez mléka.

Doktor přestal úplně vycházet a kávy se začali hromadit před dveřmi do skleníku. Neměl jsem je už ani kam dávat. Pomohlo mi to být kreativnější s tím kam je leju, ale zašlo to do bodu, kdy jsem musel nakoupit další hrnečky.

Jedenáct kostek bez mléka.

Začínal jsem o něj mít strach. Poslední výzkum, u kterého jsem byl, byli masožraví motýli. To je jeden z druhů, kvůli nimž je celý projekt tajný. Lidé by úplně nechápali, jak mohou existovat takoví tvorové. Existují taky jen díky roztávání ledovců a doktorovi neutuchající práce, snahy a něhy, kterou do nich dal. Zachránil je tím a jediní, co přežili, se teď nacházejí v jeho skleníku. Možná, že neměli přežít...

Samozřejmě jsem si nemyslel, že by doktora mohli zabít motýly. Ale bál jsem se, aby se mu něco nestalo.

Přece jen, neměl tam jídlo ani pití. Jen krmivo pro motýli a nikdy jsem ho neviděl vyjít ani si vzít kávu. A ve skleníku je vedro a vzduch tu také není nejčerstvější.

A tak jsem udělal to, co mi v posledních měsících výzkumu doktor zakázal.

Šel jsem do skleníku.

U sebe jsem měl jen tuhle zprávu a propisku, se kterou jsem nervózně cvakal.

Poté, co jsem vešel dovnitř a prohlédl si nákresy a doktorovy zápisky a všechno to, co bylo, co bylo na stole... chtěl jsem okamžitě vypadnout.

Vrhl jsem se ke dveřím rychle jako ještě nikdy.

Až s hrůzou o moment později jsem si uvědomil, že doktor změnil vnitřní kód od dveří.

Snažím se uklidnit a především ztišit dech, abych je nerozrušil.

Jedna z věcí na stole, kromě propisek, tužek a nápisů, byl rozkládající se jeden ze sponzorů, pan Vodička. A motýli mu sosaly z očí a z ran na těle krev.

Tento pohled už ze sebe nikdy nedostanu.

No, teď tady sedím na zemi a sepisuji tuhle poslední zprávu, a doufám, že ji někdo objeví.

Doktor mě mezitím, pozoruje ze stěny svými velkýma černýma očima.

Pomalou u toho pohybuje krásnými křídly. Pestrobarevné se specifickými vzory. Stejnými vzory jako byly ty těch masožravec.

Zdá se, že doktor konečně objevil tajemství motýlů.